

2006:19

**Interpellation av Désirée Pethrus Engström (kd)
om hundbajset längs stadens gator och parkvägar**

Dnr 309-1897/2006

Stoppa hundbajseländet i Stockholm!

Nu har det gått för långt när det gäller hundbajset på stadens gator och trottoarer. När jag nyligen promenerade i Bromma tvingades jag gång på gång väja för hundbajs, ibland så ofta som var tionde meter. Att på en 30 minuters lång promenad räkna till ett tjugotal bajshögar är oacceptabelt! Och detta tycks inte bara gälla i Bromma. När jag talar med vänner och bekanta från andra stadsdelar i staden framtonar liknande erfarenheter. Nu har det gått för långt!

På stadens hemsida skriver miljöförvaltningen om vad som gäller för den som har hund i Stockholm. Där kan man läsa följande:

”Hund i Stockholm

Att vara hundägare är oftast ett rent nöje, men det är även förenat med vissa skyldigheter.

Vad är det som gäller?

Hunden ska hållas kopplad utom på hundrastplatser som kommunen anordnat. Vänd dig till din stadsdelsförvaltning för att få reda på var hundrastplatserna ligger i din stadsdel.

Man ska alltid plocka upp förorening efter hund längs gator och parkvägar. I innerstaden, inom tullarna, gäller detta alla offentliga platser.”

Uppenbarligen struntar alltför många hundägare i att ta upp ”förorening efter hund”. Något måste göras för att vi ska slippa gå och trampa i detta. Man kan fråga sig varför man som hundägare slutar ta ansvar för vår gemensamma trivsel och miljö.

Det verkar vara personer i alla åldrar som låter bli att ta upp ”föreningarna”. Men somliga menar att vi i innerstaden också har en åldrande befolkning och att många inte orkar gå med hunden till speciella rastplatser. Kanske orkar de inte heller plocka upp efter hunden. Så när nu Socialdemokraterna har lovat en massa nya unga plusjobbare i åldern 20-24 år kanske det kan vara en lämplig arbetsuppgift för ”ungdomsplussare” att gå ut med äldres hundar och att ta dem till de särskilda rastplatserna. För att minska mängden hundföreningar kan dessa ungdomar dessutom utrustas med ”hundbajspåsar” och därmed bidra till att hålla staden ren.

Kanske måste vi också ta fram särskilda behållare, soptunnor, för hundbajset som finns på lagom avstånd ute i våra stadsdelar. Det är ju långt mellan rastplatserna.

Vi talar gärna om att vi vill hålla Stockholm rent, men staden blir trots detta bara smutsigare och skräpigare. Kanske bidrar den redan nedsmutsade utomhusmiljön till att många hundägare helt enkelt ”skiter” i att ta upp hundbajset.

Det är hög tid för ordentliga krafttag på området. Vi vill ha en ren och fin stad som vi Stockholmare kan vara stolta över och som inte skrämmer bort turisterna. Stockholm ska enligt min mening vara en ”Clean City”.

Många hundägare struntar också i kravet på att hundar ska vara kopplade, trots att det finns många människor som är rädda för hundar eller som är allergiska.

Miljöförvaltningen skriver på sin hemsida:

Hundägare ska ha sådan tillsyn över sin hund att den inte orsakar skada eller obehag, orsakar hunden skada är ägaren alltid ersättningsskyldig.

1 mars - 20 augusti måste hunden hållas under särskild tillsyn för att inte störa viltet. Detta gäller även i rastområden där det normalt inte är kopplingstvång.

Är det verkligen så att hundägare någon gång får betala ersättning för sin bristande tillsyn?

På vilket sätt ser miljöförvaltningen till att denna regel efterföljs?

Med anledning av ovanstående vill jag därför fråga ansvarigt borgarråd följande:

1. Vad avser borgarrådet göra för att minska spridningen av hundbajs på gator och trottoarer i vår stad?
2. Kan borgarrådet tänka sig någon form av behållare för att kasta hundbajset i?
3. Kan borgarrådet tänka sig att ungdomar får plusjobb för att hjälpa äldre människor att gå ut med hundar till särskilda rastplatser?

4. När är det rimligt att hundägare blir ersättningsskyldiga för att de inte följer reglerna?

Stockholm den 24 april 2006

Désirée Pethrus Engström